

**Čís. 2898.**

**Nejde-li o případ porotní (§ 347 tr. ř.), nemůže obžalovaný žádati o zřízení obhájce z úřední moci k veřejnému jednání před zrušovacím soudem (§ 285 tr. ř.).**

(Rozh. ze dne 20. září 1927, Zm I 131/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací nevyhověl, vyslechnuv generální prokuraturu, v trestní věci proti obžalovaným pro zločin podvodu návrhu obžalovaného Jana K-a, by mu byl k veřejnému jednání před zrušovacím soudem zřízen obhájce z úřední moci.

**Důvody:**

Jde o trestní věc, která byla rozhodnuta v první stolici sborovým soudem jako soudem nalézacím. Není tudíž nutno, by obžalovaný nebo jeho obhájce byl při veřejném jednání přítomen (§ 286 tr. ř.). Zastoupení obhájcem je nutno jenom v porotních případech (§ 347 tr. ř.). Proto nebylo návrhu vyhověno.

**Čís. 2899.**

**Přestupku § 314 tr. zák. nemůže se dopustiti ten, proti komu směřuje dotýčný úřední nebo služební úkon.**

**Vmísení se do vrchnostenského úkonu jest přestupkem podle § 314 tr. zák. jen, stalo-li se bez urážky v § 312 tr. zák. předpokládané.**

(Rozh. ze dne 20. září 1927, Zm I 589/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Hradci Králové ze dne 3. srpna 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupky proti veřejným zřízením a opatřením podle §§ 312, 314 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a věc přikázal místně příslušnému okresnímu soudu v Polici n. Metují k novému projednání a rozhodnutí, mimo jiné z těchto

**důvodů:**

Po právní stránce naskýtá se pochybnost (zmateční stížností neuplatňovaná) ohledně přestupku podle § 314 tr. zák. Jak doličeno v rozhodnutí nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího ze dne 11. října 1919, č. j. Kr I 284/19, uveřejněného pod č. 87 ve sbírce N. s. (srovnej i rozhodnutí čí. 3993 a 4039 vídeňské úřední sbírky), nemůže se tohoto přestupku dopustiti ten, proti komu směřuje dotýčný úřední nebo služební úkon. Rozsudek si zřejmě této okolnosti nepovšiml a ponechal proto nerozřešenou skutkovou otázku, proti komu směřoval finančními strážníky

prováděný výkon vrchnostenského rozkazu. Mimo to dlužno připomenouti, že nemůže — předpokládajíc jednotnost činu, kteroužto otázku bude soudu rozřešiti, — obstáti podřadění téhož děje, byť v různých složkách, pod ustanovení jak § 312, tak i § 314 tr. zák., jelikož jest vmísení se do vrchnostenského úkonu přestupkem § 314 tr. zák. jen, stalo-li se bez urážky v § 312 tr. zák. předpokládané.

### Čís. 2900.

I v řízení o podmíněném odsouzení mají v podstatě platnost všeobecné předpisy dvacáté druhé hlavy trestního řádu o útratách trestního řízení; ustanovení §§ 390, 393 tr. ř. lze použiti i ohledně nákladů zvláštního řízení zavedeného po právoplatném ukončení trestní věci podle zákona o podmíněném odsouzení (§ 8).

V řízení k soukromé obžalobě mohou býti tři druhy rozhodnutí o útratách: byl-li obžalovaný uznán vinným, dlužno podle § 389 tr. ř. vyřknouti v rozsudku, že obžalovaný je povinen nahraditi též náklady trestního řízení; ve případě osvobození obžalovaného má se soudním usnesením uložit podle prvního odstavce § 390 tr. ř. soukromému obžalobci náhrada všech nákladů; posléze dlužno v obou případech uložit útraty vzešlé zcela bezúspěšným opravným prostředkem tomu, kdo ho použil, bez ohledu na to, zda ho i jinak stihá náhrada nákladů, čili nic. Naproti tomu nevyslovuje zákon, že odpůrce strany, jež podala úspěšný opravný prostředek, pro tuto úspěšnost samu postihuje povinnost, hraditi náklady. Jeho povinnost nastává jen tehdy, jsou-li tu předpoklady § 389 tr. ř., pokud se týče § 390 odst. první tr. ř.

Výrok o útratách opravného prostředku nesmí se dostati do rozporu s rozhodnutím ve věci hlavní.

(Rozh. ze dne 22. září 1927, Zm I 245/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 17. prosince 1926, pokud jím bylo vysloveno, že soukromý obžalobce jest povinen nahraditi odsouzenému náklady stížnosti, byl porušen zákon v ustanovení § 390 tr. ř.

### Důvody:

Rozsudkem okresního soudu pro přestupky v Praze ze dne 26. ledna 1926 byl obžalovaný odsouzen k soukromé obžalobě pro přestupek § 491 tr. zák. k určitému trestu podmíněně se zkušební dobou jednoho roku a uloženo mu, by podle § 4 zák. č. 562/19 sb. z. a n. dal soukromému obžalobci zadostučinění tím, že do jednoho měsíce od právní moci rozsudku požádá dopisem za prominutí. Vzhledem k tomu, že proti rozsudku nebyly podány opravné prostředky, nabyl rozsudek ihned právní moci. Po uplynutí jednoho měsíce od právoplatnosti rozsudku požádal soukromý obžalobce, by obžalovaný byl vyzván, by splnil uloženou pod-